

[Adam Møller.]

lov vil give søfartserhvervet og dermed vort største valutaskabende erhverv målt i kroner pr. beskæftiget.

Jeg synes, at denne betragtning i og for sig er relevant. Jeg har bemærket, at der i forslaget regnes med, at den udvidede hjemsendelsesret for statens vedkommende vil bevirke en udgiftsstigning, som er anslået til 4-5 mill. kr. Det tal er formentlig rigtigt i begyndelsen; jeg ville tro, at der måske var en tendens til, at tallet ville gå ned, efterhånden som farten på søen bliver større; når der bliver bedre lejlighed til at anløbe havne, kan dette beløb muligt gå ned. Men selv om det ikke skulle gøre det, ville jeg anse disse penge for at være vel anvendt; under hensyn til at søfartserhvervet sejler i 1972 vel ca. 3.800 mill. kr. hjem til det danske samfund, synes jeg, at denne velfærdsforanstaltning, som jo også har tilgangsmæssig betydning for erhvervet, er vel anbragt.

Det er allerede fremgået af, hvad der er sagt her, og af ministerens fremsættelsestale, at ministeren på nogle punkter, ikke så mange, har ment det rigtigt at ændre sit forslag i forhold til det udkast til lovforslag, som kommissionen havde forelagt.

Jeg vil gerne indledningsvis sige, at på de steder, hvor der er tale om sådanne ændringer, vil jeg gerne forbeholde mig min stilling i udvalget og drøfte nærmere, om disse ændringer er hensigtsmæssige, eller om det, kommissionen var nået frem til, måske skulle være det bedste. Jeg vil ikke udelukke, at der på nogle områder kan være tale om, at ministerens forslag muligt er endnu videregående, altså endnu mere moderne end det, som kommissionen var nået frem til.

Det er med en vis beklagelse, vi ser, at Sverige og Finland, som det jo ikke er helt sjældent i det nordiske samarbejde, rent formelt ikke har kunnet være med til en lovgivning efter samme mønster som det, dette forslag drejer sig om, men der er dog vel en trøst i, at afgivelserne mere skyldes formelle end reelle grunde, således forstået,

at vel ser teksten lidt forskellig ud, men når man tager de forskellige lovgivninger på det arbejdsretlige område, i betragtning, herunder det forhold, at vi i Danmark har en funktionærlov, hvad man ikke har de andre steder, er forskellene muligt ikke større, end at de kan overvindes.

Jeg vil gerne vedrørende den modernisering af lovsproget, som er omtalt, og som vi i det store og hele kan tiltræde, understrege den betragtning, som blev gjort gældende af den socialdemokratiske ordfører, at det måske nok ville være klogt, om man satte de stikord ind i selve sømandsloven, som foreligger i kommissionens udkast. Forholdet er jo det, at sømandsloven er en slags arbejdsredskab, en slags værktøj, som skal benyttes om bord i skibene og skal benyttes ikke af jurister, men af fagfolk på det søretlige område, folk, som har de praktiske vanskeligheder ude på søen. Derfor er det af meget stor værdi, at man har disse stikord, så man hurtigt og nemt kan se, hvad de enkelte paragraffer omhandler. Jeg vil gerne henstille til ministeren, at man også på dette område viser sig fleksibel, hvis vi i udvalget skulle nå frem til — hvad der jo er megen udsigt til — at foreslå en sådan ændring for lovsprogets vedkommende.

En af de ting, man har taget ud i ministerens forslag, er disciplinbøden og disciplinbodsreglerne og dermed også det nævnt, som kan ikende disse disciplinære bøder. Jeg kan i og for sig godt forstå den betragtning, som har fået ministeren til at tage dette ud — det kan der godt være noget om — men det er måske også en af de ting, vi i udvalget kunne se på: om man egentlig gør søfolkene nogen tjeneste ved at tage det ud. For bliver resultatet ikke i mange tilfælde det, at en erkendt forseelse, som måske kunne afgøres med en mindre bøde til den pågældende, der havde forset sig, nu i stedet for kommer til at medføre afsked, en afsked, som måske hverken skibsføreren eller den søfarende, som har forset sig, kan være interesseret i, og som måske i og for sig er en alt for stærk reaktion over for den forseelse, der har fun-